

בולעטין # 8 - אייר תשכ"ג לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלקיכם מפל שבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו ובאת שמה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.
באר שבע, ארץ ישראל

ספר שמואל ב פרק יז

- 1 (א) ויאמר אחיתפל אל אבשלם אבחרה נא שנים עשר אלף איש ואקומה וארדפה אחרי דוד הלילה.
- 2 (ב) ואבוא עליו והוא יגע ורפה ידים והחכדתי אתו ונס כל העם אשר אתו והפיתי את המלך לבדו.
- 3 (ג) ואשיבה כל העם אליך כשוב הפל האיש אשר אתה מבקש כל העם יהיה שלום.
- 4 (ד) ויישר הדבר בעיני אבשלם ובעיני כל זקני ישראל.
- 5 (ה) ויאמר אבשלום קרא נא גם לחושי הארבי ונשמעה מה בפיו גם הוא.
- 6 (ו) ויבא חושי אל אבשלום ויאמר אבשלום אליו לאמר כדבר הזה דבר אחיתפל הנעשה את דברו אם אין אתה דבר.

7 (ז) וַיֹּאמֶר חוּשִׁי אֶל אַבְשָׁלוֹם לֹא טוֹבָה הָעֲצָה אֲשֶׁר יַעַץ אַחִיתָּפֶל בַּפַּעַם הַזֹּאת.

8 (ח) וַיֹּאמֶר חוּשִׁי אֶתָּה יָדַעְתָּ אֶת אַבִּיךָ וְאֶת אַנְשָׁיו כִּי גִבֹרִים הֵמָּה וּמְרִי נֶפֶשׁ הֵמָּה כְּדָב שְׂכוֹל בְּשָׂדֵה וְאַבִּיךָ אִישׁ מִלְחָמָה וְלֹא יִלִּין אֶת הָעָם.

9 (ט) הִנֵּה עֲתָה הוּא נִחְבָּא בְּאֶחָת הַפְּחָתִים אוֹ בְּאֶחָד הַמְּקוֹמֹת וְהִיא כֹנֶפֶל בָּהֶם בִּתְחִלָּה וְשָׁמַע הַשָּׁמַע וְאָמַר הִיְתָה מִגִּפָּה בָּעַם אֲשֶׁר אַחֲרָי אַבְשָׁלִים.

10 (י) וְהוּא גַם בֶּן חַיִל אֲשֶׁר לְבוֹ כָּלֵב הָאֲרִיָּה הַמַּס יָמַס כִּי יִדַע כָּל יִשְׂרָאֵל כִּי גִבּוֹר אַבִּיךָ וּבְנֵי חַיִל אֲשֶׁר אִתּוֹ.

11 (יא) כִּי יַעֲצִתִּי הָאָסוֹף יֵאָסֹף עָלֶיךָ כָּל יִשְׂרָאֵל מִדָּן וְעַד בְּאֵר שָׁבַע כַּחוֹל אֲשֶׁר עַל הַיָּם לָרֹב וּפְנִיךָ הַלְכִים בְּקֶרֶב.

12 (יב) וּבֵאֵנוּ אֵלָיו בְּאֶחָת \{בְּאֶחָד\} הַמְּקוֹמֹת אֲשֶׁר נִמְצָא שָׁם וְנִחַנּוּ עָלָיו כְּאֲשֶׁר יִפֹּל הַטַּל עַל הָאֲדָמָה וְלֹא נוֹתֵר בּוֹ וּבְכָל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ גַּם אֶחָד.

13 (יג) וְאִם אֶל עִיר יֵאָסֹף וְהַשִּׂיאוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶל הָעִיר הַהִיא תִּבָּלִים וְסַחֲבָנוּ אִתּוֹ עַד הַנִּחַל עַד אֲשֶׁר לֹא נִמְצָא שָׁם גַּם צָרוּר.

14 (יד) וַיֹּאמֶר אַבְשָׁלוֹם וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל טוֹבָה עֲצַת חוּשִׁי הָאֲרָכִי מֵעֲצַת אַחִיתָּפֶל וְהִי צוּהָ לְהִפָּר אֶת עֲצַת אַחִיתָּפֶל הַטוֹבָה לְבַעֲבוֹר הָבִיא ה' אֶל אַבְשָׁלוֹם אֶת הָרָעָה.

15 (טו) וַיֹּאמֶר חוּשִׁי אֶל צְדוֹק וְאֶל אַבְיָתָר הַכֹּהֲנִים כְּזֹאת וְכֹזֵאת יַעַץ אַחִיתָּפֶל אֶת אַבְשָׁלִים וְאֵת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְכֹזֵאת וְכֹזֵאת יַעֲצִתִּי אָנִי.

16 (טז) וְעֲתָה שְׁלַחוּ מְהֵרָה וְהִגִּידוּ לְדָוִד לֵאמֹר אֵל תָּלֶן הַלִּילָה בְּעֶרְבוֹת הַמִּדְבָּר וְגַם עֲבוֹר תַּעֲבוֹר פֶּן יִבְלַע לְמַלְכְּךָ וּלְכָל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ.

17 (יז) וַיְהוֹנָתָן וְאַחִימֵעַץ עֹמְדִים בְּעֵין רֹגֶל וְהִלְכָה הַשִּׁפְחָה וְהִגִּידָה לָהֶם וְהֵם יִלְכוּ וְהִגִּידוּ לְמַלְכְּךָ דָּוִד כִּי לֹא יוּכְלוּ לְהִרְאוֹת לְבוֹא הָעִירָה.

18(יח) וַיֵּרָא אֹתָם נֶעַר וַיִּגַד לְאַבְשָׁלָם וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם מִהָרָה וַיָּבֹאוּ אֶל בֵּית אִישׁ בְּבַחֲרִים וְלוֹ בָּאֵר בַּחֲצָרוֹ וַיִּרְדּוּ שָׁם.

19(יט) וַתִּקַּח הָאִשָּׁה וַתִּפְרֹשׂ אֶת הַמָּסַךְ עַל פְּנֵי הַבָּאֵר וַתִּשְׁטַח עָלָיו הָרַפּוֹת וְלֹא נוֹדַע דָּבָר.

20(כ) וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי אַבְשָׁלוֹם אֶל הָאִשָּׁה הַבַּיְתָה וַיֹּאמְרוּ אֵיךְ אַחִימֵעַץ וַיהוֹנָתָן וַתֹּאמֶר לָהֶם הָאִשָּׁה עָבְרוּ מִיְכַל הַמַּיִם וַיִּבְקְשׂוּ וְלֹא מָצְאוּ וַיָּשֻׁבוּ יְרוּשָׁלַם.

21(כא) וַיְהִי אַחֲרַי לְכַתָּם וַיַּעֲלוּ מִהַבָּאֵר וַיֵּלְכוּ וַיִּגְדּוּ לַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֹּאמְרוּ אֶל דָּוִד קוּמוּ וְעָבְרוּ מִהָרָה אֶת הַמַּיִם כִּי כָּהָה יַעַץ עֲלֵיכֶם אַחִיתֹפֶל.

22(כב) וַיִּקָּם דָּוִד וְכָל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיַּעֲבְרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן עַד אֹר הַבְּקָר עַד אַחַד לֹא נִעְדָּר אֲשֶׁר לֹא עָבַר אֶת הַיַּרְדֵּן.

23(כג) וְאַחִיתֹפֶל רָאָה כִּי לֹא נִעְשְׂתָה עֲצָתוֹ וַיַּחֲבֹשׂ אֶת הַחֲמֹר וַיִּקָּם וַיֵּלֶךְ אֶל בֵּיתוֹ אֶל עִירוֹ וַיִּצֹו אֶל בֵּיתוֹ וַיַּחֲנֹק וַיָּמָת וַיִּקָּבֵר בְּקָבֵר אָבִיו.

24(כד) וַדָּוִד בָּא מִחֲנִימָה וְאַבְשָׁלָם עָבַר אֶת הַיַּרְדֵּן הוּא וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ.

25(כה) וְאֵת עֲמִשָּׂא שָׁם אַבְשָׁלָם תַּחַת יוֹאָב עַל הַצָּבָא וְעֲמִשָּׂא בֶן אִישׁ וְשֵׁמוֹ יִתְרָא הַיִּשְׂרָאֵלִי אֲשֶׁר בָּא אֶל אַבְיָגַל בַּת נָחָשׁ אַחֹת צְרוּיָה אִם יוֹאָב.

26(כו) וַיַּחֲנוּ יִשְׂרָאֵל וְאַבְשָׁלָם אַרְצָה הַגִּלְעָד.

27(כז) וַיְהִי כִּבּוֹא דָוִד מִחֲנִימָה וְשִׁבְי בֶן נָחָשׁ מִרַבַּת בְּנֵי עַמּוֹן וּמֹכִיר בֶּן עַמִּיאֵל מִלֹּא דָבָר וּבְרִזְלֵי הַגִּלְעָדִי מִרְגָלִים.

28(כח) מִשָּׁכָב וְסַפּוֹת וְכָלֵי יוֹצֵר וְחַטִּים וְשַׁעֲרִים וְקַמַּח וְקָלִי וּפּוֹל וְעַדְשִׁים וְקָלִי.

29(כט) וַדָּבַשׁ וְחֶמְאָה וְצֹאן וְשִׁפּוֹת בָּקָר הִגִּישׁוּ לְדָוִד וְלָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ לֶאֱכֹל כִּי אָמְרוּ הָעָם רָעַב וְעֵינָי וְצָמָא בְּמִדְבָּר.

למה נקרא שמו יפונה שפינה מעצת מרגלים

רמב"ן שמות פרק יז פסוק ט

(ט) ויאמר משה אל יהושע - נראה מכאן כי משה מיום היותו לפניו היה קורא אותו יהושע, וכן כתוב (להלן לב יז) וישמע יהושע את קול העם. והכתוב שאמר בענין המרגלים ויקרא משה להושע בן נון יהושע (במדבר יג טז), למבראשונה ידבר, הודיענו כי זה הושע בן נון אשר בחרו במרגלים הוא אשר קראו משה יהושע. וכדברי רבותינו (סוטה לד ב) שאמר יהושעך **מעצת מרגלים**, להגיד כי בעבור זה המעשה שהיה משה יודע שהוא עתיד ללכת עם המרגלים קרא לו השם הזה. או נאמר כי אז קבע לו משה אותו השם בפני העדה שלא יקרא שמו עוד הושע ויהיה שמו יהושע.

והטעם שצוה משה את יהושע להלחם בעמלק, בעבור שיתפלל הוא בנשיאות כפים על ראש הגבעה, ועלה שם כדי שיראה את ישראל הנלחמים וישים עינו עליהם לטובה, וגם הם יראו אותו פורש כפיו השמימה ומרבה בתפלה ויבטחו בו ויוסיפו אומץ וגבורה.

ובפרקי ר' אליעזר (פרק מד) עוד, כל ישראל יצאו חוץ לאהליהם וראו את משה כורע על ברכיו והם כורעים על ברכיהם, נופל פניו ארצה והם נופלים על פניהם ארצה, פורש את ידיו לשמים והם פורסים את ידיהם לשמים, כשם ששליח צבור מתפלל כך כל העם עונים אחריו, והפיל הקב"ה את עמלק ואת עמו ביד יהושע. ואם כן יהיה טעם "ומטה האלהים בידו" לומר כי כאשר עלה על ראש הגבעה וראה את עמלק נטה ידו במטה להביא עליהם מכות דבר וחרב ואבדן, כענין הנאמר ביהושע נטה בכידון אשר בידך אל העי כי בידך אתננה (יהושע ח יח), כי בעת היותו מתפלל וכפיו פרושות השמים לא יתפוש בידו דבר. והיה כל הענין הזה שעשה משה רבינו, מפני שהיה עמלק גוי איתן וחזק מאד, וישראל אינם מלומדי מלחמה ולא ראו אותה מעולם, כאשר אמר פן ינחם העם בראותם מלחמה (לעיל יג יז), והוא עיף ויגע ככתוב במשנה תורה (דברים כה יח), על כן פחד מהם והוצרך לכל התפלה והתחנה הזאת.

ויתכן שפחד משה פן יתגבר בחרבו מפני היותו עם נוחל החרב מברכת הזקן שאמר לו ועל חרבך תחיה (בראשית כז מ), כי המלחמה מן המשפחה הזאת היא הראשונה והאחרונה לישראל, כי עמלק מזרע עשו (שם לו יב), וממנו באה אלינו המלחמה בראשית הגוים, ומזרעו של עשו היה לנו הגלות והחרבן האחרון, כאשר יאמרו רבותינו (ע"ז ב ב) שאנחנו היום בגלות אדום, וכאשר ינוצח הוא, ויחלש הוא ועמים רבים אשר אתו, ממנה נושע לעולם, כאשר אמר (עובדיה א כא) ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה. והנה כל אשר עשו משה ויהושע עמהם בראשונה יעשו אליהו ומשיח בן יוסף עם זרעם, על כן התאמץ משה בדבר.

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)